

OČIMA ELITY

OČIMA ELITY

OBSAH

4	Al Pacino
10	Iva Janžurová a Alice Nellis
18	Benedict Cumberbatch
24	Ladislav Pecháček
32	Cara Delevingne
38	Martin Maryška
46	Jana Hlaváčová
52	Leonardo DiCaprio
58	Emilia Clarke
64	Zdeňka & Gene Deitchovi
72	František Němec
76	Daniel Špínar
84	Monica Bellucci
90	Russell Crowe
94	Joaquin Phoenix
100	Petr Zelenka
106	Kate Winslet
112	Jiří Bartoška
120	Mário Radačovský
126	Gwyneth Paltrow
132	Arnold Schwarzenegger
138	Alicia Vikander
144	Jiří Krejčík
154	Angelina Jolie
160	Eliška Balzerová
164	Kevin Spacey
170	Magda Vášáryová
178	Jan Borna
186	Rooney Mara
192	Milan Kňažko
200	Judi Dench
206	Patrik Hartl
212	Ivan Trojan
218	Meryl Streep
224	Xavier Giannoli
230	Boleslav Polívka

© Foto: titul: Profimedia.cz, Sunset Box/Profimedia.cz, ČTK/ABACA/
Dennis Van Tine, Robert Sedmík, Karel Šanda, Tomáš Nosil, Jakub
Stadler, archiv Mladý svět; Tomáš Nosil: str.11, 15, 17, 121, 125, 145,
207, 211, 225, 229; Karel Šanda: 39, 45, 179; Robert Sedmík: 101, 105,
213, 217; Jakub Stadler: 25, 31, 65, 71, 77, 82; Tamás Talabér: 171; Táňa
Hojčová: 193, 199; ostatní: Profimedia.cz, ČTK, archiv Mladý svět

© Vydavatelství EMPRESA MEDIA, a. s.
Praha 2016

ISBN 978-80-905535-7-6

AL PACINO: DNESKA RÁNO JSEM S TÍM CHTĚL SEKNOUT

Když ho někdy napadne, že by měl jít do důchodu, rychle tu myšlenku zapudí. Legendární „kmotr“ se chce dále radovat ze svých rolí. I z těch, kvůli kterým si bude muset snad potisící opakovat, jak správně zacházet s bouchačkou.

V dubnu 2015 vám bylo pětasedmdesát. Vnímáte svou proměnu v muže důstojného věku?

V životě se řídím jen instinktem a věřím, že člověk prochází určitými cykly. Někdo tomu říká stárnutí, ale měnit se a stárnout jsou přece dvě úplně odlišné věci. Dneska se těším výhodě, že si mohu vybírat, co chci dělat. A taky si víc uvědomuji, v jaké fázi svých cyklů se nacházím. Dokážu si přizpůsobit scénář, dialogy nebo vývoj, kterým moje postava prochází. Rozumím, co potřebuje, a někdy se to i snažím vyjádřit. Připadá mně, že jsem v šťastnějším cyklu života, a doufám, že ještě nějakou dobu vydrží.

Na odchod do penze tedy nepomýšlíte?

Zrovna dneska ráno jsem myslel na to, že s tím seknu, ale během dne potkávám lidi, kteří mě mají rádi, a říkám si, proč bych nemohl ještě pokračovat? Ničeho nijak zvlášť nelituji, měl jsem v životě štěstí. Měl jsem problémy, když jsem byl mladý, ale brzy jsem poznal, co mě v životě baví. Zatím dál sedím v letadle, které ještě nepřistává.

Stále si role nosíte domů?

To jsem dělal, když jsem byl mladší. Žily se mnou, ale časem jsem se od nich odpoutal. Mám i víc vlastní energie. Staly se pro mě spíš kostýmem, který si s větší radostí znovu navléknu.

Prvního Oscara jste získal v roce 1993, což bylo jedenadvacet let po vaší první nominaci. Není na čase se na červený koberec vrátit?

A já myslel, že Oscary udělují v kině! V uplynulých letech jsem strávil na červených kobercích spoustu času, jelikož objíždím festivaly. Začalo se mi to líbit. Zrovna nedávno jsem si uvědomil, kolik různých lidí potkávám a mohu se díky tomu s nimi spřátelit.

A co ten Oscar?

Jestli nastal čas, abych dostal dalšího Oscara? No samozřejmě!

Zbytku světa někdy připadá, že Hollywood produkuje jenom výpravné filmy. V poslední době ale ukazujete, jak rád tvoříte i filmové portréty obyčejných lidí.

Hrát skutečné postavy, které mají jiný život než my herci, je skvělá příležitost, jak poznat okolní svět bez slávy a všeho, co ji provází. Je úleva navléct si jiný život, to mě baví. Někdy mi navrhnou, abych natočil film o Picassovi nebo někom takovém, ale o to přece nejde. Záleží na textu, na autorech, zda mají co říct. To herce na roli napojí. Jde o hraní, říkal Shakespeare a měl pravdu. Herce při životě udržuje hraní a částečně nám život taky nahrazuje.

Co vás přitahovalo na scénářích filmů *Pokoření a Manglehorn*?

Na každém z nich něco jiného. *Pokoření* mě chytlo, když jsem četl knihu Philipa Rotha. Cítil jsem, že jeho příběh mě oslovuje něčím, co z vlastní zkušenosti znám. Také mě přitahovaly komické prvky románu, vnímal jsem ho jako tragikomedii. To *Manglehorn* neměl s mým světem nic společného, ale přitahoval mě úplně stejně. Fandím režisérům, kteří si mě vyberou – a teď to nemyslím tak, jak to možná vyzní. Zkrátka mám rád pocit, že si mě režisér vybral, vím, že mně při práci pomůže. Francis Coppola byl ze štábu jediný, kdo mě v *Kmotrovi* chtěl, všichni ostatní byli proti. Viděl ve mně něco, co role potřebovala.

***Pokoření* vypráví o životě herce. Byly pro vás důležité vlastní zkušenosti?**

K tomu vám řeknu jen jedno. Část jeho postavy, která je zcela izolovaná a ani nechce být světu známa, to je něco, co by si každý herec ze srdce přál.

V *Manglehornovi* pro změnu řešíte vztah otce a syna. Jak si rozumíte se svým synem?

Vždycky jsem věděl, že i když je někdo můj syn, ještě to nemusí znamenat, že vidí věci stejně jako já. Pokud jde o *Manglehornovu* lásku k synovi, lidé si někdy říkají, že když spolu zůstanou, bude to lepší pro děti. Jenže někdy možná taky ne.

Jak děti změnilly vás?

Chci s nimi trávit co nejvíc času. A určitě měly vliv na mou chuť pracovat, radši jsem s nimi. Už dlouho bydlím v Los Angeles, přestěhoval jsem se tam z New Yorku. Najal jsem si dům a vídám je polovinu času, máme střídavou péči. Otcovství jsem se musel učit za pochodu a přiznávám, že tenhle způsob nijak nehájím. Nicméně vidím, čemu moje přítomnost pomohla. Sám jsem vyrůstal ve dvou domácnostech, vlastního otce jsem nikdy nepoznal, a žil jsem buď u babičky s dědečkem, nebo s matkou. Stěhování dalo rodinnému životu dynamiku, to mi vyhovuje. Naše děti taky v rozdělené domácnosti vyrůstaly a brzy si zvykly. Těžko bychom s bývalou partnerkou mohli být odlišnější, děti dělají něco úplně jiného se mnou a něco jiného s mámou.

Vy jste tedy vlastní rodinné zázemí neměl, když jste začal být slavný?

Moje babička byla naživu a mou kariéru děsně prožívala. Stál jsem dost stranou, ale měl jsem dobré přátele. A také učitele a kamaráda Charlese Laughtona (*britský režisér a producent, pozn. red.*) nebo Martyho Bregmana (*americký producent, pozn. red.*), který mi hodně pomohl.

Bylo těžké se přizpůsobit životu po *Kmotrovi*? Cítil jste, že se život kolem mění?

Přirozeně. Ale tehdy byl svět úplně jiný, vždyť už je to let! Média tenkrát psala úplně jinak a pojetí slávy se i slovníkem lišilo od dnešního. Dnes je to něco, oč lidé usilují.

Navzdory věku působíte pořád mladě.

Připadám si mladý a děti mi v tom pomáhají. Užívám si otcovství, proto jsem si je taky pořídil. S první dcerou to bylo trochu jiné, neplánovali jsme ji, ale je skvělá. Točí filmy. Hrozně rád bych s dětmi v něčem hrál, baví mě tradice hereckých rodin. Jezdili všichni spolu po štacích, a když byl otec nebo matka herci, děti rovnou patřily k showbiznysu. Bylo i praktické, že jsou součástí divadelního představení, rodiče dohlédli na jejich umělecký rozvoj. Byla to skvělá tradice. Když pracujete s rodinou, funguje důvěra a vztahy přirozeně. Prostě se znáte.

Proto spolu někteří režiséři a herci spolupracují znovu a znovu?

Ano, protože už spolu něco vytvořili. Je to trochu jako na létající hrazdě – jsou na sobě závislí. Takže nakonec rodinu připomínají.

Budete o takovou rodinu usilovat?

Kdepak. Děti k ničemu nepřemlouvám, raději vyčkávám. Například se svou nejstarší dcerou jsem chodil hrát baseball. Zamlada jsem sportoval a ona vyhrála cenu nejlepší softbalové hráč-

ky ve státě New York. Vždycky jsem věděl, že má talent. Navíc má smysl pro humor. To, že vím, jak talentovaná a báječná je, jsem jí řekl, až když jí bylo osmnáct. A že si může dělat, co chce. Každý děti podporuje po svém. Moje rada je sledovat a vyčkat.

Představoval jste si někdy sám sebe jako hlavu velké rodiny?

Už jako mladý kluk jsem mluvil o dvanácti dětech, ale neměl jsem přítom ani tušení, co znamená mít jedno. Velká rodina mě vždycky přitahovala. Nejspíše proto, že jsem normální výchovu ve velké rodině nezažil.

Získal jste s mladou partnerkou novou energii?

S Lucilou jsme spolu už několik let, má dceru a kus života za sebou. V lásce na věku nezáleží. Vážím si jí, je nesmírně chytrá a je s ní legrace.

Jak jste se vypořádal s tím, že si vás lidé zařazují podle rolí, jež jste hrál?

S tím nemohu nic dělat. Snažím se udržet si určitou anonymitu. To byl taky jeden z důvodů, proč jsem neposkytoval rozhovory. Vždycky jsem věřil, že nejdůležitější je, aby lidé znali postavu, kterou hraji. Uvědomuji si, že většina lidí mě zná díky výraznějším komerčním počínům než z uměleckých snímků, ale rád si vybírám od každého něco. *Pokoření* a *Humbling* jsou pro publikum rozdílné filmy.

Kvůli *Kmotrovi*, *Zjizvené tváři* nebo *Donniemu Brascovi* jste pro většinu světového publika gangster.

Někdo se mě nedávno zeptal, jestli mám vlastní pistoli. Nemám a nikdy jsem neměl. Zbraně mě nezajímají, nikdy jsem ani nepřemýšlel, že bych si nějakou pořídil. A dokonce si musím s každým filmem připomínat, jak se s nimi dostatečně přesvědčivě zachází.

To se dá zapomenout?

Pokaždé to zapomenu. Je to jako s tangem, které jsem se naučil kvůli filmu *Vůně ženy* (za tento snímek z roku 1992 dostal Al Pacino Oscara, pozn. red.). Trvalo mi strašně dlouho, než jsem ten tanec dostal do krve, a pak jsem kroky rázem zapomněl, což není úplně fér.

Váš film *Jako za starých časů* zase vyprávěl o přátelích, kteří se dokážou za kamarády postavit, ať se děje, co se děje. Umíte to i v osobním životě?

Myslím, že se za přátele postavit dokážu, tedy alespoň když sedím. Všechno ale záleží na správné chvíli. Rádi si něco představujeme, ale když pravá chvíle nastane, býváme překvapeni. To je moment, v němž se ukáže opravdový charakter.

Máte takového přítele?

Vyrůstal jsem v jižním Bronxu, tam jsem měl kolem sebe přátele, na které jsem se mohl skutečně spolehnout. Kéž by takové kamarády mohly mít i moje děti. Ony už ale taková přátelství

„Vždycky jsem říkal, že v boha nevěřím. Věřím v Al Pacina.“
herec Javier Bardem,
Time

Když Alec Baldwin, ještě studoval na univerzitě v New Yorku, napsal 65stránkovou závěrečnou práci o Al Pacinovi a jeho hereckých metodách. Později si s ním zahrál ve snímku *Al Pacino – Richard III.*
boomsbeat.com

Mladého Al Pacina nechtěl do role Michaela v *Kmotrovi* téměř nikdo obsadit. Režisér Francis Ford Coppola si jej musel prosadit. Al při kamerových zkouškách vypadal bledě a nejistě. Za své obsazení může poděkovat právě Coppolově manželce, která záznamy z kamerových zkoušek editovala. Řekla, že Al „svléká očima“.
Time